ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΠΑΙΔΕΙΑ ΘΕΛΟΥΜΕ;

τοῦ Πρωτ. π. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη

Τί εἴδους Παιδεία θέλουμε ἄραγε;

Στό ἄκουσμα τῆς λέξεως «Παιδεία» ὁ νοῦς τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων τρέχει στά μαθητικά χρόνια καί στίς πολυετεῖς σχολικές καί πανεπιστημιακές σπουδές.

Ἔτσι, ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀφήσει πίσω τους τή μαθητική καί τή φοιτητική ἡλικία κατά κανόνα δέν ἀσχολοῦνται πλέον μέ τό θέμα, παρεκτός καί ἄν ἔχουν παιδιά πού σπουδάζουν, ὁπότε ἐνδιαφέρονται, σχεδόν ἀποκλειστικά, γιά τά χρήματα πού εἶναι ὑποχρεωμένοι νά πληρώνουν, ἕως ὅτου τά παιδιά τους ἀποκτήσουν τό πολυπόθητο εἰσιτήριο γιά τό Πανεπιστήμιο!

Ἡ γενικευμένη ἀδιαφορία τῶν πολιτῶν γιά τήν Παιδεία ὀφείλεται ἐν πολλοῖς καί στούς ἀκαδημαϊκούς διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ καλοῦνται ἀπό τούς ἑκάστοτε κυβερνῶντες νά ἀποφανθοῦν ὡς «Συμβούλιο σοφῶν»(!) γιά τό κατά πῶς πρέπει νά ὀργανωθῆ ἡ Ἐθνική μας Παιδεία, αὐτοί, ἀντί νά πυροδοτήσουν μιά σειρά ἐρωτημάτων πού θά ὁδηγήσουν στή διερεύνηση τῆς καρδιᾶς τοῦ προβλήματος, προτάσσουν τά μαθησιακά θέματα καί ἐξαντλοῦνται στό ἀνακάτεμα τῆς διδακτέας ὕλης, στήν ὑπόδειξη νέων διδακτικῶν βιβλίων —τό ἴδιο ἤ καί περισσότερο προβληματικῶν ἀπό τά προηγούμενα— καί στήν ἀναγωγή τοῦ ἀσύλου τῶν ἐκπαιδευτηρίων σέ μεῖζον καί πρωταρχικό θέμα, ἀπολύτως ἀπαραίτητου γιά μιά σωστή καί βαθειά ἐκπαίδευση, ἐνῶ στήν οὐ-

σία **τό «ἄσυλο» εἶναι προσβολή γιά τή δημοκρατία, ἀφοῦ ἡ ὕπαρξή του ὑπονοεῖ ὅτι ὁ ἐλεύθερος λόγος διώκεται στήν πατρίδα μας!**

Δέν ἀκούσαμε ποτέ ἀπό τίς "σοφές αὐτές κεφαλές" ὅτι Παιδεία δέν εἶναι μόνο τό Σχολεῖο καί ὅτι δέν περιορίζεται οὔτε ἐξαντλεῖται στά σπουδαστήρια, ἀλλά ἀφορᾶ σέ ὅλες τίς ἀνθρώπινες δραστηριότητες καί **εἶναι**, τελικά, **ἡ Παιδεία αὐτή πού προσδιορίζει τό εἶδος τοῦ ἀνθρώπου πού θέλουμε νά ἀναδείξουμε.**

Δέν ἀκούσαμε ποτέ ὅτι Παιδεία εἶναι ἡ ἀγωγή πού πρέπει νά λαμβάνουν οἱ μικρότεροι ἀπό τούς μεγαλυτέρους καί, συνεπῶς, αὐτή δέν πρέπει νά ἀρχίζη ἀπό τό νηπιαγωγεῖο ἀλλά ἀπό τούς παπποῦδες καί τίς γιαγιάδες, ἀφοῦ τό ἐπαινετό παράδειγμα εἶναι ἐκεῖνο πού κυρίως συντελεῖ στό νά καρποφορῆ ἡ ἀγωγή, πρᾶγμα πού ἐπαληθεύει καί ἡ ὁμολογία τοῦ ἐκφραστοῦ τοῦ μηδενιστικοῦ νεοαθεϊσμοῦ τῆς Δύσεως, Γάλλου φιλοσόφου Jean Paul Sarte: « **Ὁδηγήθηκα στήν ἀπιστία, ὄχι ἀπό τήν σύγκρουση τῶν δογμάτων, ἀλλά ἀπό τήν ἀδιαφορία τοῦ παπποῦ μου καί τῆς γιαγιᾶς μου**» («Οἱ λέξεις»)!

Δέν ἀκούσαμε ποτέ νά εἰποῦν οἱ «σοφοί» ὅτι δέν μπορεῖ νά ὑπάρξη Παιδεία ὅταν τό περιβάλλον –ἔμψυχο καί ἄψυχο– δέν ἐμπνέει σεβασμό καί εὐταξία, οὔτε ἀκούσαμε νά μᾶς λένε πώς ἡ γενικευμένη καί χρυσοπληρωμένη τηλεοπτική ἀλητεία, ὄχι μόνο ἔχει ἀκυρώσει τίς ὅποιες προσπάθειες γιά σωστή ἀγωγή τῶν νεωτέρων, ἀλλά, ἔχει κατεβάσει καί τό ἐπίπεδο τῶν ὑποτιθεμένων φυλάκων τῆς Παιδείας, δηλαδή τῶν πολιτευομένων, ὥστε κατά καιρούς νά ἀκούγονται ἀπό ἐπίσημα χείλη ἀπίστευτες φράσεις, ὅπως ἡ ἀνατριχιαστική ὅτι «**τά μπουζουξίδικα εἶναι πολιτιστικά κέντρα**»!

Ἀφοῦ, λοιπόν, οἱ θεωρούμενοι σοφοί τοῦ αἰῶνος τούτου δέν ἀποφασίζουν νά ἀνοίξουν μιά εἰς βάθος συζήτηση ὥστε νά καταδειχθοῦν οἱ πραγματικές διαστάσεις τῆς Παιδείας ἀλλά καί οἱ βαθύτερες πληγές της, θά ἐπιχειρήσουμε ἐμεῖς οἱ ἄσοφοι αὐτό τό τόλμημα, γιατί ἡ Πατρίδα μας δέν ἔχει ἄλλα περιθώρια ἀναμονῆς, ἀλλά κατεπείγουσα ἀνάγκη εἰσαγωγῆς της στήν πνευματική « Ἐντατική» καί «οὐκ ἔχει τόν βοηθοῦντα».

Σάν «ἄσοφοι» κατά κόσμον, δέν ἔχουμε νά ἐπιδείξουμε «στροφάς λόγων», οὔτε θά ἐπιχειρήσουμε νά ἐμπλακοῦμε σέ λύσεις παραπλανητικῶν αἰνιγμάτων. Θά ἀφήσουμε μόνο νά ἐκφρασθῆ ἡ «λογική» μας, γιατί ἡ ἀνεπηρέαστη ἀπό «τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου»

λογική, εἶναι, ὄχι μόνο ἡ βάση γιά τήν ἐπίλυση τῶν ἐπιγείων προβλημάτων, ἀλλά καί ἡ προϋπόθεση τῆς θεολογίας.

* * *

Γιά νά βάλουμε θεμέλια στή συζήτησή μας πρέπει οἱ ἐνστάσεις μας νά φθάσουν βαθειά, μέχρι τίς προθέσεις, τίς σκοπιμότητες ἀλλά καί τήν ἀπραξία, τήν ἀνοχή, τή δειλία καί τήν εὐθύνη πού ἔχουμε ὅλοι καί, κυρίως, ἐκεῖνοι πού τάχθηκαν νά ρυθμίζουν, νά κατευθύνουν καί νά παρακολουθοῦν τήν Ἀγωγή, δηλαδή τήν Παιδεία τοῦ λαοῦ μας.

Ὅλα αὐτά θά ἀναδυθοῦν πιό γρήγορα στήν ἐπιφάνεια ἄν σπεύσουμε νά μεταθέσουμε τό κέντρο βάρους τοῦ θέματός μας ἀπό τήν ἔννοια «Παιδεία» στήν ὀντότητα « Ἄνθρωπος» καί, μέ τήν ἀντικατάσταση τῶν λέξεων αὐτῶν στό θεματικό ἐρώτημα τῆς Εἰσηγήσεώς μας, νά διερωτηθοῦμε:– **Ἀλήθεια, τί εἴδους ἄνθρωπο θέλουμε νά ἀναδείξουμε μέσα ἀπό τά ἀλλοπρόσαλλα καί ἀλληλοσυγκρουόμενα Προγράμματα καί τά σχέδιά μας γιά τήν Παιδεία; Ποιό "μοντέλο" ἀνθρώπου ἔχουμε ἐπιλέξει, ἀφοῦ, ὅπως ὅλα δείχνουν, ἀπορρίψαμε, τελικά, τόν Χριστό; Ἀπό ποιόν πήραμε τήν ἄδεια γι' αὐτήν τήν ἀντικατάσταση τοῦ Χριστοῦ μέ ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο "μοντέλο" καί, μέ ποιά "φόντα" φιλοδοξοῦμε νά συναγωνισθοῦμε καί νά ξεπεράσουμε μέ τίς ἰδέες μας Αὐτόν πού ἐξύψωσε τόσο πολύ τόν ἄνθρωπο ὥστε τόν ἔκαμε «κατά χάριν Θεό»**; Ποιόν χαρακτῆρα καί ποιά συμπεριφορά θεωροῦμε ἀντάξια τοῦ ἀνθρώπου; Ποιός εἶναι τό πρότυπό μας; Ποιός ἄνθρωπος θά γίνη τώρα τό πρότυπο τῆς Παιδείας μας ἤ μᾶλλον, ποιός ἄνθρωπος θά γίνη Παιδεία μας; Ἤ μήπως δέν εἶναι Παιδεία **ἡ προβολή τῆς τελειότητος** ἀλλά ἡ προβολή τῆς σχετικότητος καί τοῦ κούφιου ἐντυπωσιασμοῦ;

Αὐτά τά ἐρωτήματα ζητοῦν ἐπίμονα ἀπάντηση γιατί τό **περί τοῦ ἀνθρώπου ἐρώτημα,** πού θέτουν, εἶναι καί τό κρισιμώτερο γιά τό θέμα μας, ἀφοῦ ὅλοι, νομίζω, συμφωνοῦμε, πώς **Παιδεία σημαίνει ἄνθρωπος,** καί ὅτι ἡ Παιδεία «διά τόν ἄνθρωπον ἐγένετο» καί ὄχι ὁ ἄνθρωπος γιά τήν Παιδεία.

Καί ὅμως! Παρά τήν κρισιμότητα τοῦ ἐρωτήματος, ὄχι μόνο δέν τό προτάσσουμε ἀλλά καί τό ἔχουμε ἐντελῶς ξεχάσει, γιά νά δικαιωθῆ ὁ σοφός θεολόγος πού ἔγραψε ὅτι «ἡ **αἰτία πού δέν**

ἔχουμε ἀπαντήσεις στά καίρια προβλήματά μας εἶναι ὅτι ξεχάσαμε τά ἐρωτήματα»!

Ἡ Ἐκκλησία δέν μᾶς μιμεῖται στή λήθη, ἀλλά ἀπό τά πρῶτα χριστιανικά χρόνια ἔθετε τό ἐρώτημα «**ἄνθρωπος**» σάν ἀπάντηση πρός ὅλους ἐκείνους πού, ἐπηρεασμένοι ἀπό τήν ἐπηρμένη φιλοσοφία ἔβλεπαν τήν πίστη στόν Θεό σάν μιά ἰδεολογία, ἄσχετη μέ τήν δημόσια ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἄσχετη καί ἀνεξάρτητη ἀπό τήν προσωπική τους ζωή καί, βεβαίως, ἐντελῶς ἄσχετη μέ τήν Ἀγωγή καί τήν Παιδεία τους.

Ἔτσι, ὅταν κάποιος φιλόσοφος πῆγε νά πειράξη ἕναν χριστιανό ἀπολογητή, λέγοντάς του «δεῖξον μοι τόν Θεόν σου», ἔλαβε ἀμέσως τήν ἀπάντηση· «**δεῖξον μοι τόν ἄνθρωπόν σου κἀγώ σοι δείξω τόν Θεόν μου**»! Μέ τήν ἀπάντηση αὐτή τόν ἀνάγκασε νά ἀναλογισθῆ τό ἦθος τοῦ ἀνθρώπου πού διαμορφώνεται μέ τήν πίστη στόν κάθε ὑποτιθέμενο Θεό καί τοῦ ἐσήμανε ταυτόχρονα καί τήν εἰδοποιό διαφορά μεταξύ τῶν θεῶν-ἰδεολογία καί τοῦ Θεοῦ– Αἰώνια Ζωή. Τοῦ ἐσήμανε τό χάσμα μεταξύ τῆς στοχαστικῆς χοϊκῆς θρησκευτικότητος, πού δημιουργεῖ –στήν καλύτερη περίπτωση– «ἀσόφους φιλοσόφους» καί τῆς οὐρανοήθους πνευματικῆς ζωῆς, πού ἀναδεικνύει ἁγίους.

Οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, τοῦ κόσμου ἀδυνατοῦν νά ἀξιολογήσουν αὐτή τήν εἰδοποιό διαφορά γιατί δέν ἀσχολοῦνται μέ τήν πραγματικότητα ἀλλά μέ τήν ἰδεολογία. Ἀσχολοῦνται μέ αὐτό πού ἔχουν σάν ἐπιδίωξή τους καί ἀδιαφοροῦν γιά τίς ὀλέθριες ἐπιπτώσεις πού ἔχουν οἱ θεωρίες τους στή ζωή τῶν ἀνθρώπων καί στή διαμόρφωση τοῦ ἤθους τους, γιατί, κατά βάθος, δέν ἐνδιαφέρονται γιά τόν ἄνθρωπο, ἀλλά γιά τήν ἰδεολογία περί ...φροντίδος τοῦ ἀνθρώπου!... Πῶς ἄλλωστε, εἶναι δυνατόν νά ἐνδιαφερθῆ κανείς πραγματικά καί ἐγκάρδια γιά τούς ἀνθρώπους χωρίς τή σχέση μέ Αὐτόν, πού εἶναι « **Ὁ μόνος Φιλάνθρωπος**»;

Μάταια προσπαθεῖ ἡ ἱστορία νά βοηθήση στήν ἀλλαγή τοῦ τρόπου σκέψεώς μας. Καταγράφει μέ ἀκρίβεια τίς ὀλέθριες ἐπιπτώσεις τῶν διαφόρων ἰδεολογιῶν στήν παγκόσμια ζωή. Φέρνει πολύ κοντά τόν φακό της σέ πρόσωπα καί γεγονότα καί ἀναπαριστᾶ ἀνάγλυφα τά ἀδιέξοδα καί τήν ἀπόγνωση τῶν ἀνθρώπων πού ἀκολουθοῦν τούς κατά καιρούς «πονηρούς ἀνθρώπους καί γόητες», πού, ἀφήνοντας πίσω τους ἀναρίθμητα θύματα, ἀπογοητεύουν!

Στήν παιδαγωγική προσπάθεια τῆς ἱστορίας ἀντιδροῦν μέ ἀκύρωση καί διαστροφή τῆς ἱστορίας. Ἀλλοιώνουν τά ἱστορικά γεγονότα, δηλαδή τήν πραγματικότητα, γιά νά ἐμποδίσουν τούς ἀνθρώπους νά ἀντιληφθοῦν τόν κίνδυνο πού διατρέχουν ἄν ἀκολουθήσουν τίς ὁδηγίες τοῦ κάθε αὐτοσχέδιου ἀμοραλιστή.

Τούς ποτίζουν μέ ψυχοναρκωτικά καί τούς βρωμίζουν τόν ἐγκέφαλο μέ ἀσύστολες συκοφαντίες κατά τῆς **Παιδαγωγικῆς τοῦ Θεοῦ**, μέ τήν ὁποίαν, **αὐτήν καί μόνην**, ἔμεινε τό Γένος μας ὄρθιο 2.000 χρόνια!

Διαθέτουν σέ τηλεοπτικές ἐργολαβίες ἀπίστευτα ποσά, σέ χρόνια πού, ὑποτίθεται, πώς ἡ πατρίδα μας ἔχει μεγάλο οἰκονομικό πρόβλημα, γιά νά διαμορφώσουν ἀνθρώπους τοῦ "πρωϊνοῦ" καί τοῦ "βραδινοῦ καφέ", τῆς μεσημεριανῆς χυδαίας φτήνιας καί τῆς μεταμεσονύκτιας ἀποκτηνώσεως.

Τό "ὡραῖο" εἶναι πώς οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, πού πολιτεύονται μετά τόν Καποδίστρια καί μέχρι σήμερα, ἐνῶ διαφεντεύουν κατ' ἀποκλειστικότητα τήν προπαγάνδα καί κατευθύνουν τό πατρονάρισμα τοῦ λαοῦ μέ τά Μ.Μ.Ε., ζητοῦν καί τά "ρέστα", λέγοντάς μας πώς τούς συκοφαντοῦμε ὅταν τούς λέμε πώς παραχαράσσουν καί ἀλλοιώνουν τήν ἱστορική πραγματικότητα γιά νά παραπληροφορήσουν καί νά παραπλανήσουν τούς ἀνθρώπους. Διαρρηγνύουν δέ ὑποκριτικά τά ἱμάτιά τους, ὅταν μέ στοιχεῖα τούς ἀποδεικνύουμε ὅτι κυρίως μέ τήν τηλεόραση χειραγωγοῦν τόν λαό καί τόν διαμορφώνουν σταδιακά ἀπό ἄνθρωπο σέ πίθηκο, μέ ὅλα τά χαρακτηριστικά τοῦ πιθήκου καί ἰδίως μέ τόν ἀλόγιστο μιμητισμό καί τήν ἠθική του.

Εἶναι χαρακτηριστικά καί βεβαιωτικά τῶν λόγων μου αὐτά πού εἶπε σέ πρόσφατη συνέντευξή του ἕνας μεγαλοεργολάβος τοῦ τηλεοπτικοῦ ἀμοραλισμοῦ. Στό ἐρώτημα: –«Ἔχετε κερδίσει τό μεγαλύτερο ποσοστό τῶν νεανικῶν κοινῶν. Μέ τό χέρι στήν καρδιά, θέλω νά μοῦ πεῖτε: πιστεύετε πώς διαπαιδαγωγεῖτε ἤ παραπλανᾶτε τή νεολαία;», ἀπάντησε μέ θεατρική "ἀθωότητα": –«**Οὔτε τή διαπαιδαγωγοῦμε οὔτε καί τήν παραπλανᾶμε, ἐγώ δέν πιστεύω ὅτι ἡ τηλεόραση ἔχει αὐτό τό ρόλο. Ἡ ἄποψή μου εἶναι ὅτι ἡ τηλεόραση εἶναι βασικά ψυχαγωγικό μέσο, δέν μπορεῖ νά λειτουργήσει πατερναλιστικά καί νά καθοδηγήσει τήν κοινωνία. Καί ἄν τό ἔκανε αὐτό θά ἦταν στρεβλό. Γιά φανταστεῖτε μιά κοι-**

νωνία νά ἐκπαιδεύεται καί νά καθοδηγεῖται ἀπό τήν τηλεόραση. Ἀλίμονό μας»!

Τί εἴδους, λοιπόν, Παιδεία ζητοῦμε, ὅταν δέν ἀγανακτοῦμε πού μᾶς ἐμπαίζουν κατάμουτρα μέ αὐτόν τόν κυνικό τρόπο, λές καί ὑπάρχει ἄλλος, ἐκτός ἀπό τήν τηλεόραση, πού "διδάσκει" ἐπί 24ώρου βάσεως σ' αὐτόν τόν τόπο; Πῶς –ἀφοῦ δέν παίρνουμε εἴδηση γιά τό κακό πού μᾶς γίνεται– νά ζητήσουμε τό λόγο γιά τό ὅτι ἀπό ἀνθρώπους μᾶς μεταβάλλουν μέρα μέ τήν ἡμέρα σέ πιθήκους; Καί, ποιά Παιδεία μποροῦμε νά διεκδικήσουμε γιά ἀνθρωποειδεῖς "πιθήκους", ἀφοῦ ὁ ἀμοραλιστής "πιθηκάνθρωπος" μόνο τήν πανουργία ἀναγνωρίζει γιά Παιδεία του, δεδομένου ὅτι «**Παιδεία χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία ἐστι**» καί ὁ ἀνθρωποπίθηκος θεωρεῖ πιά στίς μέρες μας ἀρετή, μόνο τήν ἄλογη συμπεριφορά του;

Δέν ἀνησυχοῦμε γιά τό πῶς ἐξελίσσεται ὁ νεοέλληνας; Ἄραγε, δέν ἀνησυχοῦμε ἐπειδή μᾶς μεταβάλλουν σέ Εὐρωπαίους πιθήκους, σέ πιθήκους προοδευμένους, πού ἔμαθαν πιά νά ὑπερασπίζονται τή συμπεριφορά τους μέ τό μοναδικό ἐπιχείρημα ὅτι ὅλοι οἱ "πολιτισμένοι" ἔτσι ζοῦν, ἀφοῦ κατώρθωσαν νά ἐξαπλώσουν αὐτόν τόν τρόπο ζωῆς, σάν λοιμική νόσο σέ ὁλόκληρο τόν ταλαίπωρο πλανήτη μας; Ἤ δέν ἀνησυχοῦμε πλέον γιατί κι' ἐμεῖς «**ἐπί καθέδρα λοιμῶν ἐκαθίσαμε**» καί πολύ καλά καί ἀναπαυτικά "θρονιαστήκαμε" στήν λοιμική καθέδρα;

Ὅμως, τόσο καλά βολευτήκαμε σ' αὐτήν τήν ψυχοφθόρα καθέδρα, πού ἡ λοιμική νόσος ἄγγιξε ἀκόμα καί τή θεολογία μας καί ἀλλοίωσε τά φρονήματα τῶν ἱερέων καί τῶν ἀρχιερέων μας καί δέν βλέπουν πουθενά κίνδυνο! Τά βλέπουν ὅλα ἀθῶα καί προοδευτικά!...

Δέν βλέπουν πουθενά πιθηκανθρώπους, οὔτε συσχετίζουν τή συντονισμένη προσπάθεια ὅλων τῶν Μ.Μ.Ε νά νεκραναστήσουν στίς μέρες μας τήν κονιορτοποιημένη ἀπό τή σύγχρονη ἐπιστήμη τῆς βιολογίας καί γενετικῆς μυθιστορηματική θεωρία τοῦ Δαρβίνου, περί τῆς τάχα ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν, τήν ὁποία θεωρία ἀνατυπώνουν κατά χιλιάδες, μοιράζοντάς την δωρεάν μέ τίς ἐφημερίδες πού ἐλέγχουν τήν ἐξουσία! Μάλιστα, κάποιοι θεολόγοι εἶπαν καί ἔγραψαν πρόσφατα πώς, ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου δέν συγκρούεται καθόλου μέ τήν Ἁγία Γραφή!...

Ἄλλοι εἶπαν καί ἔγραψαν πώς ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι συνταγές

γιά τήν τελειοποίηση τοῦ ἀνθρώπου(!) καί γι' αὐτό πρέπει ὅλοι νά συνεννοηθοῦμε καί νά συνεργασθοῦμε γιά νά πετύχουμε τήν ...παγκόσμια εἰρήνη! Μάταια κραυγάζει ὁ Ντοστογιέφσκυ, γράφοντας στό « Ἡμερολόγιο ἑνός συγγραφέα» ὅτι «ἡ **σύγχρονη εἰρήνη εἶναι παντοῦ καί πάντοτε πολύ πιό ὀλέθρια ἀπ' τόν πόλεμο, σέ σημεῖο πού, τελικά, θά εἶναι ἀνήθικο νά γίνεται κανένας πρωτεργάτης της. Τίποτα δέν θά ὑπάρχη γιά νά τό ἀγαπήσουμε, καί τίποτα ἀπολύτως πού νά ἀξίζη νά τό διατηρήσωμε**»!

Ἐμεῖς, ὅμως, ἐπιδιώκουμε νά πρωτοστατήσουμε γιά μιά τέτοιου εἴδους εἰρήνη σέ πεῖσμα καί τοῦ Ντοστογιέφσκυ ἀλλά καί αὐτοῦ τοῦ Ἴδιου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐπαρχιώτη, τοῦ φανατικοῦ, πού εἶπε «**μή νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπί τήν γῆν. Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλά μάχαιραν**»!

Ἐμεῖς θά τά διορθώσουμε ὅλα! Ἐμεῖς θά ὁδηγήσουμε τόν κόσμο στήν τελειότητα! Τί κι' ἄν ὁ Χριστός ἦταν Θεός; Ἦταν, δέν εἶναι. Ἦταν Θεός μέχρι νά κάνη ἀλάθητο τόν Εὐρωπαῖο πιθηκάνθρωπο. Τώρα πιά ὁ Χριστός εἶναι ξεπερασμένος καί Θεός εἶναι ὁ ἀλάθητος Εὐρωπαῖος!

Τό "ἐπαρχιωτάκι", ὁ ἅγιος Πρωτομάρτυρας Στέφανος, ἀπεκάλεσε τούς Ἰσραηλῖτες «**προδότες καί φονεῖς**» τοῦ Κυρίου τῆς Δόξης. Τούς προσέβαλε, τούς μείωσε τήν προσωπικότητά τους! Ἐμεῖς θά τόν διορθώσουμε κι' Αὐτόν, γιατί σ' ἕνα "πολιτισμένο" κόσμο δέν μποροῦμε νά ἀφήνουμε τέτοιες "σκιές" νά μᾶς ντροπιάζουν στά μάτια ..."πολιτισμένων" ἀνθρώπων πού αἱματοκυλίουν τόν κόσμο γιά τό καλό τῆς ἀνθρωπότητος!

Ἐμεῖς ξεπλύναμε τήν ντροπή τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπό τήν ...ἀντιχριστιανική συμπεριφορά τοῦ ἁγίου Στεφάνου(!), γιατί ἀκολουθήσαμε τά βήματα καί τό παράδειγμα τοῦ «ἐν Χριστῷ» Μεγάλου ἀδελφοῦ τῆς Ρώμης(!) καί πήγαμε καί μεῖς, μέ τό κῦρος τῆς Πατριαρχικῆς μας στολῆς στή Συναγωγή τῶν Ἑβραίων τῆς Ἀμερικῆς, στή σπηλιά «**τῶν φονευσάντων τούς προφήτας**» καί τόν «**Κύριον τῆς Δόξης**» καί τούς εἴπαμε ὅτι εἴμαστε ἀδέλφια καί ὅτι δέν μᾶς χωρίζει τίποτε οὐσιαστικό! Μέ ἄλλα λόγια, δέν "τρέχει τίποτα", ἀρκεῖ νά τρέχη, ἀπό, ὅσο τό δυνατόν, περισσότερες πηγές, ὁ "πακτωλός"!

Οὔτε συζήτηση νά ποῦμε μιά κακή κουβέντα γιά τόν Εὐρωπαῖο ἀλάθητον τῆς Ρώμης! Ἀδυνατοῦμε καί νά τραυλίσουμε πώς εἶναι

αἱρετικός. **Πῶς ἄλλωστε νά τοῦ τό ποῦμε αὐτό, ἀφοῦ εἶναι τόσο μοναδικός, ὥστε ἀπήλλαξε τόν Χριστό ἀπό τά ἐπί γῆς καθήκοντά Του καί τόν ἔκαμε ἀντιπρόσωπό του μόνο «ἐν οὐρανοῖς»**;

* * *

Μέ ὅλα αὐτά πού συμβαίνουν ἀποδεικνύεται ὅτι δέν μποροῦμε νά διαβάσουμε σωστά τήν ἱστορία καί γι' αὐτό, ὄχι μόνο δέν ὑπάρχει πνευματική πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος –σύμφωνα μέ τίς προδιαγραφές τοῦ Οὐρανίου κατασκευαστοῦ τοῦ ἀνθρώπου– ἀλλά γίνεται συνεχής ἀνακύκλωση τῆς ἱστορίας ἐν «ἑτέρᾳ μορφῇ».

Ὁ καλός ἀναγνώστης τῆς ἱστορίας καί σύγχρονος ἅγιος, π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς, μᾶς διδάσκει μέ ἀδιάσειστα στοιχεῖα ὅτι **μέσα σέ ὅλα τά παγκόσμια γεγονότα κρύβεται ἡ πάλη τοῦ διαβόλου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ**. Ἡ πάλη τοῦ διαβόλου γιά νά κερδίση τόν ἄνθρωπο καί ἔπειτα νά τόν καταστρέψη.

Βασικό μέσο γιά νά κάνη ὁ διάβολος δικόν του τόν ἄνθρωπο, μέ τή συγκατάθεση τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ Παιδεία, γι' αὐτό ἡ Παιδεία εἶναι πάντοτε τό ζητούμενο, γιατί ἡ Παιδεία εἶναι αὐτή πού διαμορφώνει ὁριστικά τό ἦθος κάθε ἀνθρώπου καί τοῦ κάθε λαοῦ.

Κοντολογίς, **Παιδεία εἶναι ἡ ἐπιλογή τοῦ ἤθους τοῦ ἀνθρώπου πού θέλουμε νά ἀναδείξουμε μέ τήν ὅλη δομή τοῦ Κράτους, καί τό ἦθος αὐτό καθορίζεται ἀπό τά πιστεύματά μας, ἀπό τήν πίστη καί τόν Θεό πού ἀκολουθοῦμε ἤ ἀπό τήν ἀθεΐα πού πρεσβεύουμε**. Μετά τήν Παιδεία ἔρχεται ἡ Ἐκπαίδευση. Ἔτσι, καταλαβαίνουμε πώς δέν εἶναι συμπτωματικό ὅτι, ἀπό τῆς δολοφονίας τοῦ Καποδίστρια μέχρι καί σήμερα, δέν διορίσθηκε στήν Πατρίδα μας οὔτε ἕνας Ὑπουργός Παιδείας ἄνθρωπος ἀληθινά πιστός, πού νά θέτη ὡς πρότυπο τοῦ ἀνθρώπινου χαρακτῆρα καί μέτρο τῆς ἀλήθειας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Πολλές μάχες ἔχουν δοθεῖ ἀνά τούς αἰῶνες γιά τήν Παιδεία, γιά τήν διεκδίκηση τοῦ εἴδους τοῦ ἀνθρώπου πού θά ἐπικρατήση. Μάχες στήν οὐσία ἴδιες, ἀλλά μέ διαφορετική ἔκφραση σέ κάθε ἐποχή, πρᾶγμα πού ἀποδυναμώνει τό μήνυμά τους σέ μεταγενέστερες ἐποχές.

Μιά μάχη, ὅμως, κρίσιμη –γιατί μᾶς ἀφορᾶ ἄμεσα– πού ἔλκει μέν τήν καταγωγή της ἀπό τόν Ἄρειο, ἀλλά πῆρε συγκεκριμένη

μορφή ἀπό τόν 19ο αἰῶνα καί κορυφώνεται ἀκόμη, εἶναι ἡ μάχη τοῦ διαβόλου μέ τό προσωπεῖο τῆς Εὐρώπης, αὐτή τή νέα μορφή τοῦ φιδιοῦ τοῦ Παραδείσου μέ τίς ὁδηγίες γιά ...πρόοδο!.. Εἶναι, ἄραγε, τυχαῖο ὅτι ὁ Χριστός ἀποκαλεῖ τούς πολεμίους τοῦ Ἀ-ληθινοῦ Θεοῦ "φίδια" καί "γεννήματα φιδιῶν";

Σ' αὐτήν τή μάχη, τόν 19ο αἰῶνα βρέθηκε πρωταγωνιστής (μέ τήν κυριολεξία της ἡ λέξη) ὁ Ντοστογιέφσκυ. Ὁ Ντοστογιέφσκυ πονάει τήν Εὐρώπη καί γι' αὐτό τήν καυτηριάζει μέ τόν θερμοκαυστῆρα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως τοῦ λαοῦ του, τῆς Ρωσίας. Αὐτό τό κάνει, ἀφοῦ ἔχει ἐμπειρικά βεβαιωθεῖ ὅτι ἡ Ἀλήθεια δέν προσδιορίζεται ἀπό καμμιά ἰδεολογία ἀλλά εἶναι Πρόσωπο. Τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐμπειρική βεβαίωσή του δέν ἔγινε ἀνώδυνα. Ἔγινε μέ «πολυώδυνα βάσανα» καί πρόγευση θανάτου καί γι' αὐτό τοῦ δωρήθηκε ἡ αὐτογνωσία καί ἡ γνώση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Τόν πόθο του νά γνωρίση τόν ἑαυτό του καί τήν ἀνθρώπινη ψυχή τόν εἶχε ἀπό 18 ἐτῶν, ὅταν ἔγραφε στόν ἀδελφό του Μιχαήλ: « **Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μυστήριο. Ἂν προσπαθήσης νά τό ἑρμηνεύσεις στή διάρκεια ὅλης τῆς ζωῆς σου, μήν πεῖς ὅτι ἔχασες τόν καιρό σου. Ἐγώ ἀσχολοῦμαι μέ τό μυστήριο αὐτό γιατί θέλω νά εἶμαι ἄνθρωπος**»! (Γράμμα ἀπό τό 1839). Αὐτά τά λόγια τά ἐπαναλαμβάνει μέσα ἀπό ἕνα ἥρωά του στόν « Ἔφηβο»: «**Γίνε ἄνθρωπος· αὐτό εἶναι πού προέχει πάνω ἀπ' ὅλα**» (χειρόγραφο ὑλικό ἀπό τόν " Ἔφηβο").

Αὐτή ἡ προτροπή «**γίνε ἄνθρωπος**» εἶναι ὁ πόθος γιά τήν Παιδεία. Εἶναι προτροπή Παιδείας, εἶναι προτροπή ἐξόδου ἀπό τά ἀδιέξοδα τοῦ μηδενισμοῦ, τόν ὁποῖο βίωσε μέ ἀπόλυτο τρόπο ὁ Ντοστογιέφσκυ καί τόν ξεπέρασε μέ τό νά γκρεμίση τήν ἀλήθεια-εἴδωλο καί νά τήν ἀντικαταστήση μέ τό Πρόσωπο Ἐκείνου πού εἶναι ἡ Μόνη Ἀλήθεια.

Ὁ Ντοστογιέφσκυ ἔδειξε μέ σαφήνεια ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει πολλές ἐπιλογές. Ὄχι γιατί δέν εἶναι αὐτεξούσιος ἀλλά **γιατί ἡ Ἀλήθεια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μία. Τό νά γίνη ὁ ἄνθρωπος ἀληθινός γίνεται μόνο μέ ἕνα τρόπο, ὄχι μέ πολλούς**. Γίνεται μέ τό νά ἀποκτήση τό ἦθος Αὐτοῦ πού τόν ἔπλασε, τό ἦθος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μόνου Τελείου Θεοῦ καί Τελείου Ἀνθρώπου. Οἱ πολλές ἐπιλογές εἶναι ἀπόδειξη ἀπουσίας τῆς Ἀλήθειας, γιατί οἱ

πολλές ἐπιλογές σημαίνουν τροπή, πολλές ἀλλαγές καί **οἱ ἀλλαγές εἶναι ἀπόδειξη ἀτελείας καί αἰτία τῆς φθορᾶς.**

Ὁ Ντοστογιέφσκυ ἀπέδειξε στόν Δυτικό κόσμο ὅτι οἱ "ἐκδοχές" γιά τήν πορεία τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι μόνο δύο. Γι' αὐτό γράφει στό ὑλικό τοῦ βιβλίου του «Δαιμονισμένοι» –ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος Γιέβτιτς– ὅτι «**γιά τούς ἀνθρώπους ἡ σωτηρία εἶναι ὁ Εὐαγγελικός Θεάνθρωπος ἤ ἄλλως, θά ἔπρεπε νά κάψουμε τό Σύμπαν**»!

Αὐτή ἡ προφητική ρήση τοῦ Ντοστογιέφσκυ γίνεται σήμερα πραγματικότητα καί στήν πατρίδα μας. Καίγεται τό σύμπαν! Νέοι καί μεγαλύτεροι, κυρίως, ὅμως, νέοι καταστρέφουν καί καῖνε τά πάντα. Εἶναι λογική συνέπεια τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἡ ἀλογία, ἡ παραφροσύνη, ἡ ἀπόγνωση, ἡ καταστροφή!

Γιά τίς συνέπειες αὐτές εἶχε προειδοποιήσει ὁ Ντοστογιέφσκυ καί μέ ἄλλα πολλά λόγια του, καί, κυρίως, μέ τή φράση του « **Ἄν δέν ὑπῆρχε ὁ Θεός, θά ἐπιτρέπονταν τά πάντα**»!

Ἡ Εὐρώπη, ὅμως, ὄχι μόνο δέν ἀποδέχθηκε τό μήνυμα, ἀλλά μέ μανία αὐτοκαταστροφῆς ἀπάντησε στόν Ντοστογιέφσκυ μέ τό στόμα τοῦ Sartre: « **Ὁ Ντοστογιέφσκυ ἔχει γράψει πώς "ἄν δέν ὑπῆρχε ὁ Θεός, θά ἐπιτρέπονταν τά πάντα". Ἐδῶ βρίσκεται ἡ ἀφετηρία τοῦ ὑπαρξισμοῦ μας. Πράγματι, τά πάντα ἐπιτρέπονται ἀφοῦ δέν ὑπάρχει Θεός**»!

Ἡ Δύση ἐπέλεξε τήν δεύτερη ἐκδοχή, ἀφοῦ ἀπέρριψε τόν «Εὐαγγελικόν Θεάνθρωπον». Φρόντισε, ὡστόσο, νά ἀποκρύψη ἀπό τούς ἀνθρώπους τήν καταστροφική συνέπεια τῆς ἐπιλογῆς της καί ἐπέλεξε ἕνα νέο μῦθο, **τόν μῦθο τοῦ οὐμανισμοῦ**! Τόν μηδενισμό –αὐτόν συνεπάγεται ἡ ἄρνηση τοῦ Θεοῦ– τόν ἐβάπτισε ὑπαρξισμό καί τόν ὑπαρξισμό, ἀνθρωπισμό!

Ὁ μῦθος τοῦ "ἀνθρωπισμοῦ" εἶναι ἕνα κατασκεύασμα τοῦ Sartre γιά νά ἀπαλύνη τίς συνέπειες τῆς ἐπιλογῆς του νά ἀρνηθῆ τήν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ. Τοῦ κλείνει στρουθοκαμηλικά τά μάτια γιά νά νομίζη ὅτι θά ἀποφύγη τήν ἐπικείμενη ἐξέλιξη, πού εἶναι τό νά «**καῆ τό Σύμπαν**» καί ταυτόχρονα, παρουσιάζει στό ἀγελαῖο πλῆθος, εὐπαράδεκτη καί ἀκίνδυνη τή θεωρία του, ἀφοῦ ἔτσι, μέ γεμᾶτα λαγνεία τά μάτια τῆς ψυχῆς του ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος, ἀπορρίπτει μέ εὐκολία τόν Θεό γιά νά κάνη ἐλεύθερα τά πάντα, πού τώρα πιά, χωρίς τόν Θεό, ἐπιτρέπονται!

Ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος ἀγκάλιασε τήν ἰδέα τοῦ ὑπαρξισμοῦ καί τήν ἔκανε πρακτική του γιατί τόν βολεύει, ἀλλά δέν λογάριασε σωστά, γιατί δέν ἔκαμε τόν κόπο νά μάθη τήν ἀνθρώπινη ψυχή, καί, γιά νά γίνη ἄνθρωπος, ἀλλά καί γιά νά διαπιστώση ὅτι εἶναι πολύ ἐπικίνδυνο νά "παίζη" κανείς μέ τήν ἀνθρώπινη ψυχή, ἀψηφῶντας τίς ὁδηγίες τοῦ Δημιουργοῦ της.

Δέν συλλογίσθηκε ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος ὅτι ὁ παιδαγωγός πού διάλεξε, ὁ Sartre, δέν εἶναι ὁ Ντοστογιέφσκυ, πού βασανίσθηκε ψυχοσωματικά, καί ἔμαθε, ἀλλά εἶναι ἕνα κλασσικό κακομαθημένο "βουτυρόπαιδο", ἕνας "μπουρζουάς", πού πάντοτε ἐπιλέγει νά περνάη καλά, κοροϊδεύοντας τόν ἑαυτό του νά ξεπερνάη τίς ὅποιες ἐνοχές του, πάλι μέ καλοπέραση! **Δέν συλλογίσθηκε ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος αὐτά, γιατί δέν συνηθίζει νά σκέπτεται ἀλλά μόνο νά στοχάζεται, νά ἐπινοῆ καί νά ἀπολαμβάνη**.

Ἔτσι, ἔκανε τόν ἄθεο ὑπαρξισμό τρόπο ζωῆς του καί πρότυπο τῆς Παιδείας του. **Ἔκανε πρότυπο ἀνθρώπου, τόν ἐξωραϊσμένο μηδενιστή τοῦ Sartre, πού, ἐνῶ δέν πιστεύει στόν Θεό, δέν καίει καί τό Σύμπαν**!

Αὐτά οἱ Εὐρωπαῖοι «**ἐλογίσαντο καί ἐπλανήθησαν**». Ἀφοῦ λογάριασαν χωρίς νά γνωρίζουν τήν ἀνθρώπινη ψυχή καί τούς πνευματικούς νόμους, λογάριασαν μόνο μέ βάση τά "βουτυρόπαιδα" καί τούς "καλοπερασάκηδες" καί δέν ὑπολόγισαν ὅτι ὑπάρχουν καί ἐκεῖνοι πού τραβοῦν στά ἄκρα τόν μηδενισμό, ὅπως ἀκριβῶς τόν ἔζησε καί τόν περιέγραψε ὁ Ντοστογιέφσκυ: «**Καίγοντας τό Σύμπαν**»!

* * *

Θά εἴχαμε πολλά ἀκόμη νά εἰποῦμε γιά τήν ψυχολογική ἀτμόσφαιρα καί γενικά τό περιβάλλον τῆς Δύσεως, μέσα στό ὁποῖο διαμορφώνεται σταδιακά **ὁ ἰδιότυπος Φρανγκενστάϊν, τό νέο εὐρωπαϊκό πρότυπο ἀνθρώπου,** ἀλλά ἤδη μακρηγόρησα. Ἔπρεπε, ὅμως, νά κάνουμε αὐτήν τήν ἀναδρομή, γιατί μᾶς ἀφορᾶ ἄμεσα, ἀφοῦ τό νέο μοντέλλο ἀνθρώπου, πού πασχίζουν νά μᾶς ἐπιβάλλουν οἱ ἰθύνοντες, κυρίως πολιτικοί ἀλλά καί ἐκκλησιαστικοί, εἶναι τό μοντέλλο τοῦ εὐρωπαίου ἀνθρώπου, πού περιγράψαμε. **Τό μοντέλλο τοῦ ἀνθρώπου πού βγάζει τόν Θεό ἀπό τή ζωή του καί ἀπό τή δημόσια ζωή καί κατόπιν περνάει θαυμάσια(!)...**

Προσπαθοῦν ὅλοι, ἐδῶ καί 200 χρόνια μετά τόν Καποδίστρια νά χαθῆ τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τήν πατρίδα μας, ὅπως χάθηκε πρό αἰώνων στή Δύση. Προσπαθοῦν ὅλοι, μέ τή σύμπραξη ἤ, ἔστω, τήν ἀνοχή καί τήν ἀπραξία τῶν μεγαλοτίτλων τῆς Ἐκκλησίας!

Τί κι' ἄν μᾶς θυμίζη ὁ Ντοστογιέφσκυ ὅτι «**χαμένο στή Δύση τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, διαφυλάχθηκε μέ ὅλο τό φῶς τῆς καθαρότητός Του στήν Ὀρθοδοξία**»; Τί κι' ἄν μᾶς λύνη ὅλα μας τά προβλήματα, ἐπαναλαμβάνοντάς μας πολλές φορές ὅτι ἀφοῦ ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ «**τίποτε ἄλλο δέν μᾶς χρειάζεται, διότι μέ τόν Χριστό ἔχει τό πᾶν**»; Ἐμεῖς μένουμε ἀναίσθητοι, σάν νά μή συμβαίνη τίποτε στήν πατρίδα μας. Διώχνουν τόν Χριστό σάν τόν χειρότερο κακοῦργο καί μεῖς παρακολουθοῦμε σάν μαγνητισμένοι! « Ἄκρα τοῦ τάφου σιωπή στόν κάμπο βασιλεύει»! Κανείς δέν διαμαρτύρεται, καμμιά φωνή βροντερή δέν ἀκούγεται, νά φθάση ὡς τίς ἐσχατιές τῆς Πατρίδος μας καί νά βοήση: –Ποιός ἐξουσιοδότησε τούς ἄρχοντες τοῦ τόπου μας νά καταδιώξουν τόν Χριστό ἀπό τή ζωή τῆς Πατρίδος μας; –Ποιός τούς ἐξουσιοδότησε νά ἀποφασίσουν αὐτοί μόνοι τους σέ τί εἴδους ἄνθρωπο θά διαμορφωθῆ ὁ Ἕλληνας; –Ποῦ εἶναι οἱ Ποιμένες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ νά εἰποῦν τό ΟΧΙ(!) στήν πολιτική ἐξουσία, πού ἀπέκτησε τό θράσος νά εἰσβάλη στήν περιοχή τοῦ Θεοῦ, στά ἔγκατα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καί νά ὁρίζη αὐτή τά πιστεύματά μας καί τόν τρόπο πού θά ἐκφράζεται τό ἦθος μας;

Κάποτε ὑπῆρξαν ψυχές μέ ρωμαλαιότητα φρονήματος, ἐκφραστές τοῦ ἤθους τοῦ Γένους μας, πού ἀντιμετώπισαν μέ παρρησία, ὄχι πολιτικούς προθεσμίας ἀλλά αὐτοκράτορες –κυριάρχους ζωῆς καί θανάτου– ὅταν αὐτοί θέλησαν νά χλευάσουν τήν πίστη μας καί τό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Τούς προβάλλει ὁ Καβάφης στό ποίημά του «**Οὔκ ἔγνως**» γιά νά ντραποῦμε:

«**Γιά τές θρησκευτικές μας δοξασίες, ὁ κοῦφος Ἰουλιανός εἶπεν "ἀνέγνων, ἔγνων κατέγνων", τάχατες μᾶς ἐκμηδένισε μέ τό "κατέγνων" του, ὁ γελοιωδέστατος. Τέτοιες ξυπνάδες ὅμως πέραση δέν ἔχουνε σ' ἐμᾶς τούς χριστιανούς. " Ἀνέγνως, ἀλλ' οὔκ ἔγνως· εἰ γάρ ἔγνως, οὔκ ἄν κατέγνως" ἀπαντήσαμεν ἀμέσως**»!

Μπορεῖ κάποιοι νά νομίζουν πώς οἱ «**σημάντορες**» ἄνθρωποι

ἔχουν σήμερα ἐκλείψει. Αὐτό δέν τό πιστεύουμε, θά φανοῦν!

Βλέπουμε, ὅμως μέ θλίψη, ὅτι οἱ κατέχοντες σημαντικές θέσεις, μέ χρέος νά σταθοῦν ὡς πνευματικοί Πατέρες καί κυματοθραῦστες τῶν «**ἐπαφριζόντων τάς ἑαυτῶν αἰσχύνας ἀγρίων κυμάτων**», λησμόνησαν τήν συστατική Ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅτι ἡ **Πολιτική εἶναι κλάδος τῆς Ποιμαντικῆς καί ὄχι παράλληλη μέ τήν Ἐκκλησία ἐξουσία.** Λησμόνησαν αὐτήν τήν Ἀλήθεια πού διατήρησε τό Γένος μας εὐσεβές καί ἀμιγῶς Ὀρθόδοξο γιά **1830** χρόνια, μέσα σέ ἄγριους ἀλλοφύλους λαούς, σκληρούς πολέμους καί **400 χρόνια σκλαβιᾶς!**

Λησμόνησαν οἱ Ποιμένες μας ὅτι **ἡ ἐποπτεία καί ὁ ἔλεγχος τῆς Πολιτικῆς εἶναι χρέος τῆς Ἐκκλησίας**, ἀφοῦ **ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό περιέχον καί ὄχι τό περιεχόμενο τοῦ Κράτους** τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Τώρα, μετά τόσα χρόνια λησμονιᾶς, δείχνουν οἱ Ποιμένες παντελῆ ἀδυναμία ἀντιδράσεως καί, ἐπιπροσθέτως, ἐκπέμπουν καθησυχαστικές ὁδηγίες πρός τούς ἀγωνιστάς, ἀδυνατοῦντες νά ἀξιολογήσουν τήν κοσμοχαλασιά πού γίνεται γύρω μας!

* * *

Θά κλείσω τήν εἰσήγησή μου μέ τά θεόσοφα λόγια τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς γιατί συνοψίζει σέ πέντε ἀράδες τήν οὐσία τοῦ θέματός μας:

« **Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ πλανήτου δέν γνωρίζει καλύτερον Θεόν ἀπό τόν Χριστόν, οὔτε καλύτερον ἄνθρωπον ἀπό τόν Χριστόν. Ὁ Θεάνθρωπος ἀπεκάλυψε ταὐτοχρόνως καί τελείως καί τόν Θεόν καί τόν ἄνθρωπον. Διά τοῦτο δέν ὑπάρχει Θεός ἄνευ τοῦ Θεανθρώπου, οὔτε ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐκτός τοῦ Θεανθρώπου. Οὐσιαστικῶς, ὁ Θεάνθρωπος Χριστός εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ὄχι ὡς λέξις οὔτε ὡς διδασκαλία οὔτε ὡς συγκεκριμένη ἐνέργεια, ἀλλ' ὡς ὑπερτελεία καί αἰωνίως ζῶσα Θεανθρωπίνη Ὑπόστασις. Μόνο ὡς Θεανδρική Προσωπικότης Αὐτός εἶναι καί τό μέτρον τῆς Ἀληθείας**»!

Αὐτός ὁ Θεάνθρωπος πρέπει νά ξαναγίνη ἡ Παιδεία τοῦ Γένους μας. Ἀλλιῶς, νά εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι «**θά καῇ τό Σύμπαν**»!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης
Πρωτοπρεσβύτερος